

XI

Enslev forlod Storeholt den næste Morgen for at rejse til Jylland, hvor han igen skulde tale ved et Møde, og i de følgende Uger var han uafbrudt paa Farten, drog fra Valgkres til Valgkres for at hverve Tropper til den Kamp mod Præsteskabet, som han nu vilde paatvinge Folket og udkæmpe paa Liv og Død trods mange af sine Venners Advarsler.

I Hovedkvarteret i København havde man i Begyndelsen ikke taget den gamle syge Mands Kampagne synderlig alvorligt. Efter hans Tale i Strige Skov ansaae mange ham for halvt utilregnelig og ønskede for hans historiske Navns Skyld, at han snart maatte dø. Men efterhaanden som man nærmede sig Valgdagen, voksede Nervøsiteten i den Tyrstrupske Presse. Rundt om i Kresene skabte Enslev Usikkerhed og Forvirring, og de politiske Vejrhaner begyndte at svinge.

Ogsaa Jægermesterens Kandidatur, der i Begyndelsen havde vakt Munterhed, begyndte man nu for Alvor at drøfte i Jerve-Kresen. „Fyns Venstre“ var Egnens mest læste Avis, og Redaktør Danielsen havde daglig ladet en eller anden „Indsender“ optræde som Udraaber af Jægermesterens Fortjenester. Virketrang, Handlekraft, Retfærdighedsfølelse, Djærvhed, Sjælsadel, Offervilighed, Hjertevarme, Trofasthed, Begejstring og Frimodighed var nogle faa af de Dyder, som Bladet i disse Uger havde tillagt ham. Ogsaa hans landøkonomiske Forsøgsarbejder var bleven nævnt med Berømmelse, særlig hans Kamp for Uryddelsen af Kartoffelskimmelen, hvorom det oplystes, at han uegennyttigt havde ofret sin Formue paa den.

Paa Valgmøderne vandt han efterhaanden Stemningen for sig med sine Taler. Hans kønsløse Stemme kaldte ganske vist undertiden Latteren frem, men han manglede ikke Ord; og netop de menneskelige Egenskaber, der havde forvoldt hans Ulykker i det private Liv, kom ham tilgode som Valgkandidat. Hans Karakterløshed, hans ansvarsløse Efterplapren, hans Gavmildhed med Løfter og letsindige Forsikringer vandt ham mange Venner, medens Pastor Gaardbo, der ikke lovede mere, end han troede at kunne